

VADAK SZIGETE

R O R Y P O W E R

Dream
válogatás

Lassan kezdődött. A járvány először csak a tanárok közül szedte halálos áldozatait, idővel azonban a diákok körében is terjedni kezdett. Megváltoztatta a testüket, és most már mintha idegenek lennének.

A Raxter Lányiskola tanulói több mint egy éve karanténban vannak a Tox miatt, és ez teljesen felforgatta az életüket. Egy szigeten rekedtek a világ többi részétől elvágva, ezért csak magukra számíthatnak. Nem mernek kilépni az iskolaépületet körülvevő kerítésen arra a területre, ahol a Tox már az erdő fáit is elvadította és veszélyessé változtatta. Nem tehetnek mást, mint várják a betegség ellenszerét, amellyel hitegetik őket.

Ám amikor egyikük, Byatt nyomtalanul eltűnik, Hetty mindent elkövet, hogy megtalálja legjobb barátját. Még a karantén szabályait is megszegi, és szembeszáll minden fenyegetéssel és borzalommal, amely a kerítésen túl vár rá. Eközben arra is rájön, hogy van valaki, aki még közelebb áll a szívéhez, és hogy a szigeten zajló események mögött a valóság minden képzeletet felülmúl.

© Henriette Lazarijs

RORY POWER New Englandben, Bostonban nőtt fel. Alapdiplomáját a Middlebury College-ban szerezte, majd az East Anglia Egyetemen kapott prózairodalomból MA fokozatot. New York Times bestsellerszerzője a Vadak szigete, a Burn Our Bodies Down és az In a Garden Burning Gold című könyveknek. A Vadak szigete az első könyve. Jelenleg televíziós adaptációk készítésénél tanácsadóként dolgozik. Követheted őt az Instagramon vagy a Twitteren is: @itsrorypower.

Tudj meg többet a könyvről:

www.itsrorypower.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Kíméletlen, lebilincselő és magával ragadó történet, amelyet A Legyek Ura feminista változatának is tekinthetünk. Egyértelműen ez lesz az egyik legjobb olvasnivaló ebben az évben.”

Goodreads

„Frissítően újszerű, félelmet keltő és csodálatos... az olvasót beszippantja, és minden bizonnyal meg is változtatja.”

NPR

„Gondolatébresztő, hátborzongató és olykor hajmeresztő fordulatokkal szőtt történet, amely mégis elvárásolja az olvasót.”

Booklist

„A szerző a lélektan és a környezet iránti érzékenységgel alakítja a rémisztő, de mesterien megálmodott cselekményt, ellentmondva az olvasó várakozásainak, valamint felvillantva az éghajlatváltozás súlyos velejáróit... Egyszerre ökokritikus, feminista állásfoglalás, túlélésről szóló thriller és posztapokaliptikus romantikus történet. Olyan hatással volt rám, mintha gyomorszájon ütöttek volna.”

Kirkus Reviews

Dream
válogatás

R O R Y P O W E R

VADAK SZIGETE

— részlet —

1. FEJEZET

Ott van valami. Odakint, a fehér sötétségben. A fák között jár, ahol hullámszik a bozótos. Látni a tetőről, hogyan hajladoznak körülötte a növények, miközben az óceán felé csörtet.

A méretéből ítélve prérifarkas lehet, a nagyobbak közül való. Akár vállmagasságig is érhetnek. A fogaik úgy simulnak a tenyerembe, mintha késpengék lennének. Tudom, mert egyszer már találtam egyet. Épp csak a hegye kandikált ki a kerítésen túl. Magamhoz vettem, és elrejtettem az ágyam alá.

Újabb csörtetés, át a bozóton, aztán ismét beáll a csend. A tetőterasz túloldalán Byatt leengedi a fegyverét, majd ráfektet a korlátra. Az úton sehol semmi.

Én a biztonság kedvéért továbbra is magasba tartom a puskámat, az irányzékkal a bal szemem előtt. A másikkra vak vagyok. Az egyik roham megfosztott a látásomtól. A szemhéjam összeforrt, és valami egyre nő alatta.

Így vagyunk ezzel itt mindannyian. Különös ragály terjed közöttünk, aminek nem ismerjük az okát. Felfakadó fekélyek keletkeznek rajtunk, eltűnnek bizonyos testrészeink, hámlik és pörkösödik a bőrünk, aztán begyógyulnak a hegeink.

A puska irányzékában úgy látom, a déli nap kifakítja a világot. Látom a sziget pereméig elnyúló erdőt, és azon túl az óceánt. Mint mindig, az épület fölé magasló, sűrűn nőtt fenyőfák most is fel-felborzolódnak. Helyenként felfeslik a lombok szövedéke, ahol a tölgyek és nyírfák már elhullatták leveleiket, de másutt sűrű szövetté áll össze. A túlevelek merevvé dermedtek a fagytól. Egyedül a rádióantenna hatol át a lombokon, de most nincs semmi haszna: szünetel a jeladás.

Odébb az úton valaki elkiáltja magát. Most lépnek elő a fák közül a hazafelé tartó csónakosok. Csak kevesek kiváltsága ez a kirándulás: ők átvághatnak a szigeten a kikötőhöz. A Haditengerészet odáig szállítja nekünk az élelmiszert és a ruhaneműt. Mi, a többiek a kerítés mögött maradunk, és fohászkodunk, hogy épségben visszatérjenek.

Ms. Welch a legmagasabb. Megáll a bejáratnál. Egy ideig bíbelődik a zárral, de végül kitárul a kapu két szárnya, és a csónakosok a hidegtől kipirosodott arccal bevánszorognak. Mindhárman visszatértek, és ugyanúgy görnyedeznek a konzervek, a hentesáru és a cukor súlya alatt. Welch megfordul, hogy becsukja a kaput maga után. Ő a legfiatalabb tanárunk, alig öt évvel idősebb, mint a mi rangidősünk. Régebben itt volt a szobája a mi folyosónkon, és szemet hunyt afelett, ha valaki megszegte a takarodó szabályait. Mostanában minden reggel összeszámlál bennünket, hogy megbizonyosodjon róla: senki sem halt meg az éjjel.

Int, hogy minden rendben, Byatt pedig visszaint neki. Én a kaput fedezem. Byatt az utat. Néha cserélünk egymással, de csak rövid időre, mert távolra nem látok valami jól. Igaz,

még így is pontosabban célzok, mint a fele azoknak a lányoknak, akikkel felválthatnának.

Az utolsó csónakos is belép az oszlopos előcsarnokba, és eltűnik a szemünk elől. Véget ért a mai ügyeletünk. Kiürítjük a tárat. A történeteket visszarakjuk a dobozba a váltásnak. Egyet a biztonság kedvéért a zsebünkbe csúsztatunk.

A tető enyhén lejt a terasz fölött, a harmadik szintről a másodikra. Onnan átlendülünk a perem fölött, majd a nyitott ablakon át visszamászunk az épületbe. Régebben szoknyát és harisnyát hordtunk, ami megnehezítette ezt a műveletet. Így szoktuk meg, ezért azóta is összezárt térdrel vetődünk. Milyen régen volt mindez! Most szakadt farmerben járunk, és már nincs mire vigyáznunk.

Byatt engem követve mászik be, ismét összekaristolja az ablakpárkányt. Hátraveti a haját a vállá mögé. Egyenes szálú, mint az enyém, és egészséges, világosbarna. És tiszta. Sampónunk mindig akad. Még akkor is, ha a kenyerünk már elfogyott.

– Mit láttál? – kérdi tőlem.

Megvonom a vállam.

– Semmit.

Nem volt valami bőséges a reggeli, és már kezem-lábam remeg az éhségtől. Tudom, hogy Byatt is így van ezzel, úgy-hogy sietünk ebédelni – le az emeletről a földszintre, a magas falú ebédlőbe. Ütött-kopott, billegő asztalok várnak ránk. Egy kandalló és magas háttámlájú kanapéék, amelyekről már letéptük a kárpitozást tüzelőnek, hogy ne fázzunk. Most itt gyülekezünk mindannyian, nagy ricsajjal. Életben vagyunk. Úgy száz lány és húsz tanár lakhatott itt, amikor elkezdődött

az egész. Az öreg épületnek mindkét szárnyát megtöltöttük akkor még. Ma már az egyikben is elférünk.

A csónakosok nagy lármával tódulnak be a bejárati ajtón át. Ledobják a zsákokat a padlóra. Ételosztáskor mindig tülekedés támad. Főleg konzerveket kapunk, néha egy csomag tartósított húst. Nemigen jutunk friss ételhez, és sohasem elég mindenkinek a szállítmány. Egy átlagos napon az étkezés azt jelenti, hogy Welch irányításával a konyhában kinyitjuk a kamraszekrényt, és kiporciózzuk a legkisebb adagot, amit emberi szem valaha is látott. Ma azonban szállítási nap van. Friss élelmiszer-utánpótlást cipeltek haza nekünk a hátukon a csónakosok. Welchnek és az igazgatónőnek most nincs is dolga: mi, a lányok minden egyes tételért közelharcot vívunk egymással.

Byatt meg én most kimaradunk ebből: Reese ott áll az ajtó mellett, és félrehúz nekünk egy zsákot. Ha nem ő tenné, hanem valaki más, akkor nem hagynák szó nélkül, de mivel Reese-ről van szó, akinek balján éles pikkelyek borítják az ujjakat, mindenki hallgat.

Az utolsók egyikeként betegedett meg. Már kezdtem azt hinni, hogy megússza, és biztonságban érezheti magát, de aztán nála is jelentkeztek az ezüstös pikkelyek. Mintha a bőréből sarjadtak volna, mintha a testéből törtek volna elő. Ugyanez történt egy másik lánnyal is az évfolyamunkon. A pikkelyek idővel az egész testét beborították, és hideggé változott a vére. Egy napon már nem ébredt fel. Azt hittük, eljött számára a vég. Felvitték az emeletre, és várták, hogy végezzen vele a kór. Nem így történt. Egyik nap még a betegszobában feküdt, de másnap már visszatérhetett közénk.

A bal keze furcsán megváltozott ugyan, de mégiscsak az övé volt.

Reese most feltépi a zsák száját, és odatartja elénk, hogy Byatt meg én átkutathassuk. Összeszűkül a gyomrom, és öszszefut a nyálam. Bármit elfogadnék. De nincs szerencsénk. Szappan van benne. Meg gyufa. Egy doboz toll. Egy karton töltény. És a zsák fenekén végül egy narancs. Igazi gyümölcs, amelynek még épp csak a héja kezdett el rothadni.

Kapkodunk érte mind a hárman. Reese ezüstös kezével megragadja a grabancomat. Érzem, hogy forróság pulzál a pikkelyei alatt, mégis sikerül a padlóra fektetnem. A feje mellé térdepelek, és lenyomom. Byatt nyakát a vállam és az alkarom közé szorítom. Valaki belém rúg; nem tudom, melyikük az. Ütés éri a tarkómat, rádőlök a lépcsőre, az orrom nagyot csattan az egyik fok peremén. Fehéren izzó fájdalom önt el. A többiek kiabálnak, gyűrűt alkotnak körülöttünk.

Valaki megmarkolja a hajamat. Elkezd felfelé húzni, majd ki a körből. Tekergőzök, és megharapom ott, ahol megfeszülnek az inak, a bőre alatt. Nyüszíteni kezd. Engedek a szorításon, erre ő is ezt teszi. Négykézláb próbálunk távolodni egymástól.

Megrázom a fejem, mert elöntötte a vér a szemem. Reese a lépcsősor közepén fekszik elterülve, kezében a narancssal. Ő lett a győztes.

2. FEJEZET

Toxnak nevezzük. Az első hónapokban még tananyagga is tették számunkra. *A vírusjárványok története a nyugati kultúrkörökben.* „Tox”, egy szótő a latin nyelvekben. *Maine állam gyógyszerészeti törvényei és rendeletei.* Az iskola olyan, mint mindig is volt: a tanárok vérfoltos ruhában is odaállnak a táblához, és úgy ütemezik a dolgozatainkat, mintha biztosan tudnák, hogy egy hét múlva is mindannyian jelen leszünk. *Nem dőlt össze a világ, mondogatták, úgyhogy a tanításnak sincs vége.*

Reggeli az ebédlőben. Matek, angol, francia. Ebéd, majd lögyakorlat. Testnevelés és elsősegélynyújtás. Ms. Welch el látja a sebeket, az igazgatónő beadja az injekciókat. Gyülekezünk a vacsorához, aztán bezárkózunk, hogy túléljük az éjszakát. *Nem, fogalmam sincs róla mi okozza a rosszulletedet, mondogatta Welch eleinte. Igen, jobban leszel majd. Persze, hamarosan ismét hazamentek.*

Ez azonban nem tartott sokáig. Egyik tanárt a másik után vitte el a Tox, így elmaradoztak az óráink. A szabályok fella zultak, értelmetlenné váltak. Mára csak egy csontváz maradt mindebből. De továbbra is számoljuk a napokat, reggel ébredéskor pásztázzuk az eget, kamerákat és fényeket keresve. *A szárazföld lakói gondoskodnak rólunk, Welch ezt hajtogatta.*

Valóban így történt, attól fogva, hogy az igazgatónő segítséget kért a parton fekvő Camp Nashból. És már keresik a járvány ellenszerét. Az első „küldemény”, amelyet a csónakosok hoztak tőlük, egy üzenet volt. Gépelve és aláírva, a Haditengerészeti fejléces papírjára nyomtatva.

FELADÓ: Haditengerészeti Miniszter, Védelmi Minisztérium, Parancsnok, Kémiai/Biológiai Katasztrófavédelmi Központ (CBIRF), a Camp Nash Igazgatója, Betegségmegelőzési és Járványvédelmi Központ (CDC)

CÍMZETT: Raxter Leányiskola, Raxter-sziget

TÁRGY: Karantén eljárásrend a Betegségmegelőzési és Járványvédelmi Központ ajánlásai szerint

Teljes elszigetelés és vesztegár elrendelése azonnali hatállyal. Biztonsági okokból és a fertőzés izolálása érdekében az érintettek nem hagyhatják el az iskola területét. Az intézmény kerítésén kívüli tartózkodás a járványügyi zárlat megsértésének minősül, ez alól csak az utánpótlást szállító személyzet tagjai mentesülnek (lásd később).

A telefon- és internetkapcsolat felfüggesztése; kapcsolattartás kizárólag a hivatalos rádiócsatornákon keresztül. Teljes hírzárlat van érvényben.

Az ellátmány átvétele a nyugati mólónál történik. A dátumot és az időpontot Camp Nash világítótornya továbbítja.

A diagnózis felállítása és a kezelés kidolgozása folyamatban.

A Betegségmegelőzési és Járványvédelmi Központ együttműködik a helyi létesítményekkel.

Hiv.: Ellenszer. Szállítmány várható.

Várni és életben maradni. Azt hittük, gyerekjáték lesz – együtt vagyunk a kerítés mögött, biztonságban, elzárva a vadontól, az éhes és ismeretlen állatoktól –, de egyre többen dőltek ki közülünk. Rohamok jelentkeztek, amelyek annyira megviselték az érintetteket, hogy lélegezni sem tudtak. Tesztüket be nem gyógyuló sebek borították. Időnként agresszívvá váltak, mintha láz tört volna rájuk, és ilyenkor egymás ellen is fordultak. Ez azóta sem változott. Mindössze annyi a különbség most, hogy már rájöttünk: nem tehetünk egyebet, mint próbálunk vigyázni magunkra.

Reese, Byatt meg én. Mi hárman összetartozunk. Értük imádkozom, amikor a hirdetőtábla mellett elhaladva babonából két ujjal megérintem a Haditengerészettől kapott, megsárgult és felkunkorodott szélű üzenetet, amely azóta is itt van kitűzve. Mint valami talizmán, emlékeztet az általuk tett ígéretre. Küldik az ellenszert, csak maradjunk életben addig.

Reese a narancs héjába mélyesztí ezüstös körmét, és hámozni kezdi. Nehezen bírom ki, hogy máshová nézzek. Ha ilyen friss enivalóhoz jutunk, mindig megküzdünk érte. Reese szerint ez az egyetlen sportszerű megoldás. Így nem alamizsnát kapunk, amit szájalomból adnak. Ő nem fogadná el, ha nem érezné, hogy megdolgozott érte.

A többiek odagyűlnék körénk. Viharásznak, keresgélnek a degeszre tömött zsákokban a ruhafélék között. A Haditen-

gerészet továbbra is sok mindennel ellát minket. Mintha még teljes lenne a létszámunk. Kapunk ingeket és kis bakancsokat, pedig nincs olyan aprólábú közöttünk, aki elhordhatná.

És dzsekiket is mindig küldenek, mióta elkezdett derekedni a fű. Tavasz volt, amikor a Tox felütötte a fejét nálunk. Azon a nyáron még jól elvultunk az iskolai egyenszoknyában és az elöl végig gombos fehér ingben. De azután, mint mindig, Maine államba is beköszöntött a hosszú tél. Csípős hideget hozott. Nappal is fűtöttünk. A Haditengerésztől kapott generátorokat sötétedés után is működtettük – mígnem egy vihar ripityára törte valamennyit.

– Véres vagy – állapítja meg Byatt. Reese erre letépi az inge egyik szárnyát, és odadobja nekem. Az arcomhoz szorítom. Szortyog az orrom.

Kaparásféle zajt hallunk odafentről, a zsidobongó fölötti magasföldszintről. Egy emberként nézünk felfelé. Mona az, aki egy évfolyammal fölöttem jár. Vörös a haja, szív alakú az arca. Most került ki a harmadik emeleti betegszobából. Hosszú ideje lakott már ott, a legutóbbi szezonális rohama óta, és azt hiszem, senki sem számított rá, hogy kikerülhet még onnan. Emlékszem, milyen csatagos és gyűrött volt az arca aznap. Úgy cipelték fel a gyengélkedőre, egy lepedővel letakarva, mintha már meghalt volna.

Most megannyi sebhely csúfítja az arcát, és a haja különös fénnel ragyog. Reese szőke copfja is így változott meg korábban a Tox hatására. Most már annyira hozzá tartozott, hogy megrökönyödtem, amikor Monán láttam ugyanezt a változást.

– Hé! – szólal meg Mona, ingatag lábon állva. A barátai mind odafutnak hozzá, izgatottan hadonászva és moso-

lyogva, de tisztes távolságot tartva. Nem, nem a fertőzéstől félünk – mert bármi legyen is ez, már mindannyian elkaptuk –, hanem attól, hogy még egyszer végig kell néznünk a teljes szétesését. És attól, hogy hamarosan mi is erre a sorsra jutunk. És a tudattól, hogy nem tehetünk mást, mint reménykedünk a túlélésben.

– Mona – szólongatták a barátai. – Hála istennek, hogy jól vagy!

Figyelem őket, és látom, hogy kimerül a társalgás, a barátok elkezdenek visszaszállingózni, mert már csak néhány óránk maradt sötétedésig. Monát magára hagyják a kanapén, tekintetét a térdére szegezve. Már nincs számára hely közöttük. Megszokták a hiányát. Reese-re és Byattre pillantok, akik a lépcső egyik repedését rugdossák. Úgy érzem, sohasem tudnám megszokni a hiányukat.

Byatt felkel, furcsán ráncolva a homlokát.

– Várj meg itt! – mondja, és odamegy Monához.

Úgy egy percig beszélgetnek kettesben. Byatt előrehajol, hogy egyenesen Mona fülébe mondhassa, amit akar. Mona hajának ragyogásától vörösnek látszik Byatt bőre. Felegyenesedik, Mona pedig odaszorítja a hüvelykujját az alkarjához. Mindketten izgatottnak tűnnek. Bár nem feltűnő, nekem mégis szemet szúr.

– Szép napot, Hetty!

Megfordulok. Az igazgatónő áll ott. Szögletes arcának vonásai most markánsabbak, mint korábban voltak. Ősz haját feszes kontyban viseli, a blúzáat állig gombolva. A szája körül halvány rózsaszínű folt. Folyamatosan szivárog a vér az ajkai közül. Nála és Welchnél másféle tünetekkel jelentkezett a Tox. Nem döntötte le őket a lábukról, mint a többi tanárt;

és nem változott meg tőle a testük, mint a miénk, diákoké. Viszont levedző fekélyek keletkeztek a nyelvükön, és szűnni nem akaró remegés futkározott a végtagjaikban.

– Önnek is! – válaszolom.

Az igazgatónő sok mindent hajlandó volt elnézni, de az illemszabályokból nemigen engedett. A helyiség másik vége felé biccent, ahol még most is ott áll Byatt, Mona fölé hajolva.

– Hogy van?

– Mona? – kérdeztem vissza.

– Nem, Byatt.

Byattnek a nyár vége óta nem volt újabb rohama, úgy-hogy hamarosan aktuális lesz. A fellángolások ciklikusan ismétlődtek, évszakról évszakra mindig durvább jön, mint az előző volt. Végül elviselhetetlenné fajulnak. Igaz, Byatt legutóbbi rohama után rosszabbat elképzelni sem tudok. Nem látni rajta változást – csak fáj a torka, amitől képtelen megszabadulni, és a hátán végig fűrészfogszerű kinövések keletkeztek, melyek néhol átütötték a bőrét. Mégis minden pillanatra emlékszem: átvérezte a régi matracát, a vére lecsöpögött az emeletes ágyunk alá, a padlóra is. Senkit sem láttam még olyan zavarodottnak, mint ő volt, amikor végig-hasadt a bőre a gerince mentén.

– Most jól van – felelem. – Bár hamarosan itt az ideje.

– Sajnálattal hallom – feleli az igazgatónő. Egy ideig figyelni még Monát és Byattet, ráncolja a homlokát. – Nem is tudtam, hogy barátnők vagytok Monával.

Mégis mióta érdeklí őt az ilyesmi?

– Baráti a viszonyunk, azt hiszem.

Az igazgatónő úgy néz rám, mintha meglepődne azon, hogy még mindig ott állok mellette.

– Remek – vágja rá.

Elindul a helyiség másik vége felé, majd végighalad a folyosón, ahol az irodája bújik meg.

A Tox előtt még nap mint nap láttuk őt, de azóta vagy a betegszobában járkált fel-alá, vagy bezárkózott az irodájába, és a rádióra tapadt: hol a Haditengerészettel, hol meg a Járványvédelmi Központtal beszélt.

Itt sohasem volt térerő – ami a brosúrák szerint a jellemépítést szolgálta –, a vezetékes telefonösszeköttetést pedig már a Tox első napján elvágták. A hírzárlat érdekében. Hogy kézben tartsák az információáramlást. De rádión keresztül legalább beszélhettünk a családtagjainkkal, és hallhattuk, hogyan sírnak értünk a szüleink. Egy idő múlva ez is megszűnt. Kiszivárogtak bizonyos hírek, állította a Haditengerészet, ezért intézkedni kellett.

Az igazgatónő meg se próbált nyugtatgatni minket. Akkor már esélyünk sem volt a nyugalomra.

Becsukta, majd be is zárta maga után az igazgatói irodája ajtaját, mire Byatt visszatért hozzánk.

– Ez meg mit jelentsen? – kérdem tőle. – Mármint Monával.

– Semmit – feleli Byatt, és talpra állítja Reese-t. – Menjünk!

A Raxter Leányiskola egy nagy telken fekszik, a sziget keleti csücskében. Az épületet három oldalról víz határolja, a negyediken nyílik a kapu. A telekhatáron túl a vadon húzódik: ugyanolyan erdei- és lucfenyők nőnek itt, mint az iskolaudvaron, csakhogy ezek szövevényesen és sűrűn nőttek, a fiata-

lok körbefonták törzsükkel az öregeket. A felénk eső oldalon ugyanolyan szép és takaros a kerítés, mint korábban – csak mi változtunk meg.

Reese vezetésével átvágunk a körleten a sziget csúcsa felé, ahol csupaszra csiszolta a szél a sziklákat: mozaikjuk a teknős páncéljára emlékeztet. Most ott üldögélünk egymás mellett, közrefogva Byattet. A hajtincseit oda-odacsapja az arcunk elé a hűvös szél. Ma nyugodt az idő, az ég tiszta, ha nem is kék. Semmit sem látni a távolban. A sziget körül hirtelen mélyül az óceán, elnyeli a homokzátonyokat és örvényeket kelt. Nem látni sem hajót, sem szárazföldet a láthatáron. Semmi sem emlékeztet rá, hogy még mindig ott húzódik a külvilág, amely nélkülünk is létezik, és ahol minden ugyanúgy zajlik, mint bármikor korábban.

– Hogy vagy? – kérdi Byatt. Azért érdeklődik, mert két nappal ezelőtt reggelre szétnyílt a vak szememen húzódó heg. Ez még az első napok emléke. Eszünkbe juttatja, mennyire érthetetlen számunkra mindaz, ami történt velünk.

Az első rohamom során megvakultam a jobb szememre, amelyen össze is nőtt a szemhéj. Amikor már azt hittem, ez minden, nőni kezdett alatta valami. Byatt szerint egy harmadik szemhéj. Nem fáj, csak pokolian viszketett, és éreztem, hogy valami mozog bennem.

Megpróbáltam feltépni, ami persze butaság volt tőlem. A sebhely önmagában is épp elég bizonyíték. Emlékezni nemigen emlékszem rá, de Byatt szerint ledobtam a puskámat, pedig az aznapi ügyeletnek még csak a felénél tartottunk, és kaparni kezdtem az arcomat, mintha valami megszállt volna: összenőtt szemhéjaim közé mélyesztettem a körmeimet és tépkedtem a bőrömet.

A seb mostanra már-már begyógyult, de időről időre felszakad. Olyankor patakokban folyik az arcomon a gennytől rózsaszín vér. Amikor fegyveres őrségben vagyok, sokféle gondolat kavargat bennem, és így nem olyan vészes, de most úgy érzem, még a bőröm is lüktet a szívverésemtől. Lehet, hogy ez már a fertőzés jele. Persze, van ennél nagyobb gondunk is.

– Össze tudod varrni nekem? – Nyugodt hangot próbálok megütni, de így is érzi rajtam az idegességet.

– Annyira rémes?

– Nem, csak...

– Kitisztítottad te ezt egyáltalán?

Reese elégedett hangot hallat.

– Mondtam, hogy ne tépd fel!

– Gyere csak ide! – kéri Byatt. – Hadd nézzem meg!

Elhelyezkedek a köveken, ő pedig odatérdel mellém. Felemelem az államat. Megcirógatja a sebet, közben hozzáér a szemhéjamhoz. Valami megrándul alatta.

– Fájdalmas lehet – jegyzi meg. Tűt és cérnát vesz elő a zsebéből. Mindig van nála mindkettő azóta, hogy először összenőtt a szemhéjam. Hármunk közül ő a legidősebb, hamarosan betölti a tizenhetet, és a mostanihoz hasonló helyzetekben ennek megfelelően is viselkedik.

– Rendben. Ne mozogj!

Amikor beszúrja a tűt, fájdalmat érzek, de nem vészes. A hűvös szellő elfújja a kellemetlen érzést. Kacsintani próbálok, hogy mosolyt csaljak az arcára, de csak rázza a fejét, és ráncolja a homlokát.

– Azt mondtam, ne mozogj, Hetty!

Jól megértjük egymást, Byatt meg én. Ugyanúgy néz rám, ahogyan én őrá. És biztonságban érzem magam, biztonságban, mert ő itt van. Egészen addig, amíg belém nem nyomja a tűt, amely túl mélyre szalad. Hétrét görnyedek. Az egész testem görcsbe rándul. Semmit se látok a fájdalomtól. Mindenütt jelen van. És az egész világ folyékonyá válik körülöttem. Érzem, hogy vér szivárog a fülemben.

– Ó, istenem! – szólal meg. – Hetty, jól vagy?

– Csak egy pár öltés még – mondja Reese. Hanyatt fekszik a sziklán, lehunytt szemmel. Felcsúszott az inge, így fedetlen marad hasának egy sávja. Ő sohasem fázik, még egy ilyen napon sem, amikor meglátszik a leheletünk a levegőben.

– Igen – szólalok meg. Reese-t nem szokta cserbenhagyni a keze. Nem úgy, mint engem a szemem. A legszívesebben vicsorítanék a fájdalomtól, de megállom. Enélkül is elég sok okunk van a veszekedésre. – Folytasd!

Byatt épp mondani készül valamit, amikor kiáltás hallatszik a kert közeléből. Odafordulunk, arra számítva, hogy valakinek most kezdődik az első rohama. Raxterben hat évfolyam van, vagyis volt, így a legfiatalabb lányok most tizenhárom év körüliek. Tizenegy évesek voltak, amikor elkezdődött ez az egész káosz, amely mostanra őket is szétzilálta.

De nincs semmi baj, csak egy évfolyamtársunk, Dara kiáltott. Ő az a lány, akinek úszóhártyák nőttek a kezujjai közé. Ott várt ránk, ahol a sziklás szakasz kezdődik.

– A lőtérre! – kiáltja oda nekünk. – Miss Welch azt mondja, most tartjuk a lögyakorlatot.

– Gyerünk! – Byatt elköti a varratokat, és feláll, a kezét nyújtja. – Majd vacsora után elvarrom teljesen.

A Tox előtt is részt vettünk már lögyakorlaton. Az iskola kezdete óta hagyomány volt, de mostanra megváltozott a helyzet. Csak a végzőseink és Reese tartottak Mr. Harkerrel az erdőbe, ahol a földön sorba állított üdítősdobozokra céloztak. Reese volt a legjobb céllövész a szigeten. Ő, úgymond, erre született. Mint minden másra, ami igazán fontos volt Raxterben. Mi, a többiek végighallgattuk a tájékoztatást a biztonságos fegyverhasználatról, ami miatt rendszerint lyukasóránk lett Mr. Harker késése miatt.

Igen ám, de a Tox megtámadta Mr. Harkert. És Reese lövőkezét is, olyannyira, hogy a ravaszt se tudta meghúzni. Ráadásul most már élesben kellett gyakorolnunk, mert olyan célpontjaink akadtak, amelyeket agyon kell lőnünk. Délutánként, amikor leszáll a nap, egyenként lövöldözünk, amíg telibe nem trafáljuk a lőlapot.

Fel kell készülnünk rá, mondogatja Welch. Hogy megvédjük magunkat és egymást. Az első télen egy róka átjutott a kerítésen: sikerült átréselnie magát két rúd között. Az eset után az egyik Fegyveres azt mondta, az otthon tartott kutyájukra emlékeztette a vadállat, ezért nem vitte rá a lélek, hogy agyonlője. Így aztán a róka átvágott az udvaron, majd a teraszon sarokba szorította a legfiatalabb lányt, aki még életben maradt közülünk. Egyenesen a torkának ugrott.

Az istállóban szoktunk célba lőni, a sziget csúcsának közelében. Az épület mindkét végén szélesre nyitjuk a nagy tolóajtót, így az óceánban kötnek ki az eltévedt lövedékek. Régebben voltak ott lovak is, pontosan négyen, de az első évszak kezdetén észrevettük, hogy a Tox ugyanúgy megtá-

madta őket, mint minket is: a csontjaik átszúrták a bőrüket, a testük annyira megnyúlt, hogy üvöltöttek a fájdalomtól. Így aztán kiveztük őket a vízhez és agyonlőttük. A bokszok most üresek, így oda állunk be, míg a sorunkra várunk. Célba kell venni a lőlapot, és tüzelni, amíg telibe nem lőjük a közepét.

Welch a puskák többségét elzárva tartja a házban egy rak-tárban, a töltényekkel együtt, amelyeket a Haditengerészet küldött nekünk, miután hírül vették, hogy állatok is vannak itt. Így most csak egy vadászpuskán és egy doboz töltényen osztozhatunk, amelyet odakészítettek számunkra a fűrész-bakból és vékony furnérlemezekből tákolt asztalra. Másmi-lyen volt ez, mint a puskák, amelyekkel őrségben szoktunk lőni, de Welch így érvelt: *A fegyver az fegyver*. Valahányszor elhangzik a szájából ez a mondat, Reese állában rángatózni kezd egy izom.

Felkapaszzkodok az egyik boksz ajtajára, amely meglendül velem, amikor Byatt odapattan mellém. Reese odapréselődik kettőnk közé. Ő nem lőhet a keze miatt, de minden nap itt van velünk: feszült figyelemmel, szótlanul szuggerálja a cél-táblát.

Egy ideig ábécérendben lőttünk, de idővel mindannyian szegényebbek lettünk valamivel – ki a szemét, ki a kezét, ki meg a vezetéknevét veszítette el. Most a rangidősekkel kezd-jük. Gyorsan haladunk, a többség elég jól céloz, és néhány próbálkozás után eltalálja a lőlap közepét. Julia és Carson is másodikra talál célba. Végtelen hosszúnak tűnő, gyötrelmes várakozás következik: Landry próbálkozik. Többször lő, mint ameddig hajlandó vagyok számolni. Aztán a mi évfolyamun-kon a sor. Byatt harmadik próbálkozásra talál célba, ami elég

jónak számít. De nem véletlenül szokták velem párba osztani őrségbe. Ha ő nem talál célba, akkor majd én.

Felém nyújtja a puskát. Ráfújok a kezemre, hogy teszteljem, érzem-e, mielőtt odalépek a helyére, aztán a vállamhoz emelem a fegyvert és célzok. Beszívom a levegőt, koncentrálok, aztán kifújom, és meghúzom a ravaszt. A lövés hangja visszhangzik bennem. Gyerekjáték volt. Ez az egyetlen dolog, amiben valaha is sikerült felülmúlnom Byatthez.

– Szép volt, Hetty! – kiáltja Welch. Ezt valaki hátul a tömegben megismétli, éneklő hangon és nevetve. A szememet forgatom, otthagynom a puskát a rozoga asztalon, és visszamegyek Reese-hez és Byatthez, az istálló ajtajához.

Rendszerint Cat jön utánam, de most van egy kis kavargás és nyafogás. Valaki odatuszkolja Monát középre. Csetlik-botlik, de aztán megtalálja az egyensúlyát. Pásztázza a körülötte álló lányok arcát, hátha szánalmat ébreszt valakiben. Hiába – ezekben a napokban már ki-ki magának tartalékolja a sajnálatot.

– Passzolhatok? – kérdi végül Welch felé fordulva.

Rezzenéstelen az arca, mintha viaszból lenne, de egyébként minden porcikája vibrál. Majdnem sikerrel járt, amikor megpróbált kimaradni a sorból, de mi, a többiek nem hagyhatjuk ennyiben. És Welch sem.

– Sajnos, nem. – Welch rázza a fejét. – Gyerünk!

Mona mond valamit, de túl halkan ahhoz, hogy bárki is hallhassa, aztán odamegy az asztalhoz. A puska odakészítve. Nincs más dolga, mint célozni és löni. Felemeli, majd a karja hajlatába fekteti, mintha egy játék baba lenne.

– Ne tőkölj már! – kiáltja Welch.

Mona a cél felé fordítja a csövet, ujjá lassan rágörbül a ravasza. Csöndben vagyunk. Remeg a keze. Nagy nehezen sikerül a célra tartania a puskát, de nem bírja tovább a feszültséget.

– Nem megy! – nyafogja. – Én nem... Képtelen vagyok rá.

Leengedi a fegyvert, és rám néz. És ekkor három mély seb keletkezik oldalt a nyakán. Mintha kopolyúk lennének. Nem vérzik, de mindegyik lüktet, amikor levegőt vesz. És meg-megrándul valami a bőre alatt.

Mona hallgat. Egy árva hang se hagyja el a száját. Egyszer csak hanyatt vágódik, tátva maradt szájjal. Még most is engem néz. A mellkasa lassan megemelkedik. Képtelen vagyok máshová nézni, miközben Welch odasiet hozzá, és letérdel a lába mellé, hogy kitapintsa a pulzusát.

– Vigyétek a szobájába! – adja ki az utasítást. A szobájába, és nem a gyengélkedőre, mert oda csak a legrosszabb állapotban lévők kerülhetnek. Mona pedig volt már ennél rosszabbul is. Mint mi mindannyian.

A csónakosok, akiket könnyű felismerni az övkarikájukon tartott késről, most kilépnek a többiek közül. Mindig ők intézkednek ilyenkor. Karon fogják Monát, talpra állítják és elvezetik, vissza az épületbe.

Duruzsolás, majd csend támad, miközben elindulunk utánuk, de Welch megköszörüli a torkát.

– Na de kisasszonyok! – mondja elnyújtottan, mint amikor névsorolvasást tart a hálótermekben. – Engedélyt adtam talán a távozásra?

Senki sem felel. Welch felkapja a puskát, és átadja a soron következő lánynak.

– Kezdjük újra, a felső évfolyamoktól lefelé!

Egyikünk sem lepődik meg ezen. Névsorban haladtunk, de már elfelejtettük, hol tartottunk. Úgyhogy visszaállunk a helyünkre, várunk a sorunkra, aztán lövünk. Még melegség árad a kezünkbe a fegyverből. Mona testének forrósága az.

A vacsoránk szegényes és szedett-vedett. Rendszerint ugyanabban a helyiségben ülünk le mindannyian, de ma szétszóródunk, miután Welch kiosztja az adagunkat. Néhányan itt maradnak, mások a konyhában a régi fatüzelésű kályha körül csoportosulnak, amelyet az utolsó függönyeinkkel fűtünk most, hogy meleg legyen. Egy-egy ilyen nap után, amikor Monához hasonlóan járt valamelyik lány, inkább szétszéledünk, és azon tűnődünk, vajon ki lesz a következő.

Én a lépcső mellett találok helyet, a korlátnak támaszkodva. Ma mi hárman kaptuk meg utolsóként az ételt, és már nem sok jó maradt: csupán a penésztől nyálkás kenyérvégek. Byattnek sírásra görbült a szája, amikor látta, hogy csak ezt tudtam hozni – mi ketten semmit se kaptunk ebédre, miközben Reese becsületes küzdelemmel megkaparintotta a narancsot. Szerencsénkre Carson, az egyik csónakos félretett nekem egy lejárt szavatosságú leveskonzervet. Most várjuk, hogy ideérjen a konzervnyitó, és ehessünk végre. Reese addig is aludni próbál a padlón, Byatt pedig felfelé néz, ahol az ajtó látszik, amely elválasztja a lépcsőt a harmadik emeleti betegszobától.

Egykor, amikor a házat építették, itt szállásolták el a cselédeket. Hat szoba nyílik egy keskeny folyosóról, fölötte a tetőterasz, alatta pedig a dupla belmagasságú zsisbongó. Oda azon a lépcsőn lehet feljutni, amelyik a magasföldszintről indul, és egy alacsony billenőajtó zárja el.

Nem szeretem a látványát, és azt sem, hogy a legbetegebb lányt oda rejtik el, mintha nem lenne elég hely itt mindenki számára. Az sincs ínyemre, hogy az összes ajtó kívülről zárható. Ha valaki ezt akarja, így fogva tarthat valakit odabent.

Inkább a zsiibongó másik végét nézem, az étkezőhöz tartozó üvegfalakat. A hosszú, üres asztalokat feldarabolták gyújtósnak, az ezüst étkészleteket az óceánba hajították, hogy ne kerülhessenek vágóeszközök a kezünk ügyébe. Régebben ez volt a kedvenc helyiségem ebben az épületben. Bár az első itt töltött napomon nem így voltam vele, mert nem maradt hely, ahová leülhettem volna, utána már megszerettem, mert Byatt mindig foglalt nekem egy ülőhelyet, mire lejöttem reggelizni. Az első itt töltött évünkben még egyágyas szobában aludt, és szeretett korán kelni, jární egyet az udvaron. Az ebédlőben szoktunk találkozni, és mindig pirítós kenyérral várt. Mielőtt Raxterbe kerültem, vajjal ettem a pirítóst, de Byatt rávezetett, hogy dzsemmel finomabb.

Cat a helyiség másik végében elkapja a pillantásomat. Feltartja a konzervnyitót. Ellépek a korlát mellől, és elindulok felé. Kikerülök négy lányt, akik négyzetet alkotva fekszenek a padlón, fejüket egymás hasán pihentetve, és versengve próbálják megnevetetni egymást.

– Láttam, hogy leiskoláztad Carsont – jegyzi meg Cat, amikor a közelébe érek. Fekete a haja, vékony és egyenes szálú, a szeme sötét, tekintete fürkésző. Azok közé tartozik, akiket a legjobban megviselt a Tox. Hetekig nyomta az ágyat a betegszobában, a kezét lekötözték, hogy ne kaparja a bőrt, amikor kelések keletkeztek rajta. Még most is látszanak a nyomai: fehér hegek borítják a testét. Minden évszakban újabbak keletkeznek rajta, aztán kifakadnak és véreznek.

Látok egy frissen keletkezett hólyagot a nyakán, de más-hová nézek, és elmosolyodom.

– Nem volt valami nagy durranás.

A kezembe adja a konzervnyitót. Bedugom a nadrágom korcába, az ingem alá, hogy senki se lophassa el, amíg visszamegyek a lépcsőhöz.

– Jól vagytok? – érdeklődöm. – Nem fáztok?

Rajta csak a legombolható flanelbélés van, amely a barátnője, Lindsay dzsekijéhez tartozik. Mindketten pechesek voltak a legutóbbi ruhasorsoláskor, és itt senki sem tud hosszabb ideig magának megtartani egy takarót – legfeljebb, ha egy pillanatra sem veszi le róla a szemét.

– Minden rendben – feleli Cat. – Kösz az érdeklődést. Figyu, óvatosan azzal a levessel! Lehet, hogy már púposodik a fedele! Konzervmérgezés nélkül is épp elég okunk van aggodni.

– Majd átadom az infót a többieknek.

Ez nagyon is Catre vall – kedves ő, a maga módján. A mi évfolyamunkra jár, és az édesanyja a Haditengerészetnél szolgál. Ahogyan apám is. Errefelé több kilométeres körzetben csak itt, Raxterben és Camp Nashben van élet. Így aztán a két létesítmény szorosan összefonódott egymással az évek során: Raxter ösztöndíjat biztosít a Haditengerészetnél szolgáló szülők lányainak. Ezért vagyok itt. Ahogyan Cat is. Buszra szálltunk, azzal utaztunk együtt a repülőtérig minden negyedév végén, ő a San Diego-i, én meg a norfolki bázisra. Sohasem foglalt nekem ülőhelyet, de amikor odapréselődtem mellé, elmosolyodott és hagyta, hogy a fejemet a vállára hajtva álomba merüljek.

Amikor ismét helyet foglalok Byatt mellett, mozgolódás támad a bejárati ajtónál, ahol Landry csapata csoportosul. Összesen tíz-tizenkettő, kisebb-nagyobb létszámú csoportba lehet osztani minket, az összes lányt, de a legtöbben Landry köré szoktak verődni, aki két évvel idősebb nálam. Egy tősgyökeres bostoni család sarja, ami hosszabb múltra tekint vissza, mint Byatté. Landry nemigen kedvelt minket azóta, hogy egyszer panaszkodott amiatt, hogy nincsenek fiúk a szigeten, mire Reese olyan pókerarcot vágott, amelyet sohasem láttam még, és azt mondta:

– Lány viszont rengeteg van.

Nagyot dobbant erre a szívem, és azóta is ez történik velem éjszaka, amikor Reese copfja fodrozódó fénymintát rajzol a plafonra. Vágyakozás. Egy kívánság.

Reese azonban így is túl messze van. Mindig is elérhetetlenül távol volt.

Felkiált valaki, és látjuk, hogy a csapat felbolydul. Szoros gyűrűt alkotnak egy, a padlón heverő test körül. Lehajolok, hátha látom, ki az. Fényes barna haj, törékeny test, szögletes végtagok.

– Azt hiszem, Emmy az – szólalok meg. – Ez az első rohama.

Emmy hatodikos volt, amikor elkezdődött a Tox. Az évfolyamtársai gyors egymásutánban kezdtek serdülni. Az első rohamaik heves és látványos kitörések voltak, akár egy tűzijáték. Most végül ő következik.

Hallgatunk, miközben nyüszít. Minden ízében remeg és vonaglik. Vajon hogyan fog megváltozni a teste? Már ha egyáltalán lesz rajta valamilyen változás. Kopoltyúi nőnek, mint Monának, hólyagok borítják, mint Catet, vagy csontokat nő-

veszt, mint Byatt, esetleg olyan kezeket, mint Reese? Előfordul, hogy a Tox semmit sem ad hozzá a testhez – csak elvesz belőle. És a végén ott maradsz kimerülten, összeaszalódva.

Végre csend támad. Ritkul az embergyűrű Emmy körül. Ahhoz képest, hogy ez volt az első rohama, elég jól néz ki. A lába ugyan ki akar szaladni alóla, amikor megpróbál talpra állni, és még ilyen távolságból is látom a nyakán kiduzzadó ereket: sötétek, mintha véraláfutások lennének.

Szórványos taps hangzik, miközben Emmy leporolja a farmernadrágját. Julia, az egyik csónakos letör egy darabot a vacsorára kapott, tegnapi zsemléjéből és odadobja Emmynek. Valaki ajándékot fog rejteni ma éjjel a párnája alá. Talán egy pár hullámcsatot, vagy egy kitépelt lapot egy magazinból, amely kézről kézre jár közöttünk.

Landry megöleli, Emmy pedig sugárzóan boldog: büszke magára, hogy ilyen jól viselte. Gondolom, majd később fognak tudatosodni benne a történetek, amikor leesik az adrenalin-szintje, és már nincs mellette Landry, aki vigyáz rá. Akkor fogja csak érezni az igazi fájdalmat. A változást.

– Csalódott vagyok – fakadok ki. – Én senkitől sem kaptam semmit, amikor átestem az elsőn.

Byatt elneveti magát. Gyorsan jár a keze, igyekszik mielőbb kinyitni a leveskonzervet. A kezembe nyomja a bádogfedelelet.

– Tessék! Ez az én ajándékom neked!

Lenyalogatom a habos zöldségpépet, nem törődve a maró, savas ízzel. Byatt kortyol egyet a konzervdobozból. A harmadik korty után továbbadja nekem. Mindig Reese marad a végére. Másképp nem lehet rávenni, hogy egyen.

– Szerinted mikor fogják kifüggeszteni a csónakosok új névsorát? – kérdi Byatt fennhangon. Nekem címezte a kérdést, de Reese miatt tette fel. Reese miatt, aki szinte kezdetől fogva nyomult, hogy bekerüljön a csónakosok közé.

Az édesanyja még azelőtt elment, hogy megérkeztem Raxterbe, de az édesapját, Mr. Harkert ismertem. Ő volt egy személyben a gondnok, a karbantartó személyzet és az ezermester. De nem az iskola területén, hanem a sziget peremén lakik egy házban. Vagy legalábbis ott lakott még a Tox és a karantén elrendelése előtt, aztán a Haditengerészet utasítására átköltözött ide hozzánk. De most már ő sincs velünk. Elbujdosott az erdőben, amikor a Tox megtámadta a szervezetét, és Reese azóta is szerette volna megkeresni.

Erre csak akkor van esélye, ha bekerül a csónakosok közé. Egyedül így juthat ki a kerítésen túlra. Rendszerint ugyanaz a három lány teljesít szolgálatot, amíg meg nem hal valamelyikük, de néhány nappal ezelőtt a csapat harmadik tagja, Taylor közölte, hogy ez az utolsó kiruccanása, ő többé nem vállalkozik erre. Továbbra is a rangidőseink közé tartozik egyébként, és mindig segítőkész, nyugtatgatja a többieket. Mellette mindenki bűnösnek látszik. Fogalmunk sincs róla, miért döntött így.

Az a pletyka járja, hogy köze van a döntésének a barátnőjéhez, Maryhez, aki tavaly nyáron teljesen kifordult magából. Egyik nap még itt volt Mary, aztán eltűnt – már csak a Tox lakozott a testében, és a fény is kihunyott a szeméből. Taylor vele volt azon a napon. Kénytelen volt lefogni, és golyót eresztetni a fejébe. Mindenki osztja a véleményt, hogy ezért léphetett ki a csónakosok közül, de amikor Lindsay tegnap nekiszegezte

a kérdést, Taylor visszakézéből pofon vágta, és azóta senki se mert előhozakodni ezzel még egyszer.

A találgatások azonban nem szűntek meg. Taylor állítja, hogy jól van, és hogy minden rendben, de akkor sem normális dolog csak úgy otthagyni a csónakosokat. Főleg nem az ő helyzetében. Welchnek és az igazgatónőnek hamarosan ki kell írnia a csapat új, harmadik tagjának nevét, aki Taylor helyébe lép.

– Talán majd holnap – mondom. – Megkérdezhetem.

Reese kinyitja a szemét, és felül. Ezüstös ujjai meg-meg-rándulnak.

– Ne kérdezd! Csak feldühítenéd Welchet!

– Rendben – felelem. – De ne idegeskedj! Te leszel az új csónakos.

– Majd meglátjuk – reagál Reese. Nem ezek voltak a legkedvesebb mondatok, amelyeket egymásnak címeztünk, de majdnem.

Akkor este Byatt befejezte a szemem fölötti seb összevarrását. Utána nem jött álom a szememre. Mereven bámultam Reese ágyának alját, amelybe Byatt többször is belevést a monogramját. *BW. BW. BW.* Mindenhol ezt műveli. Rávéste az emeletes ágyra, a padjára minden egyes tanteremben, de a vízparti liget fáira is. Megjelöli Raxtert, mintha az övé lenne. Azt hiszem, ha megkérdezné, megengedném neki, hogy velem is ezt tegye.

Csend van, egyre csak csend, majdnem éjfélig, amikor két lövés hasít az éjszakába. Feszülten várok, de szinte szív-

dobbanásnyi idő sem telik el, máris visszhangoznak odalent-
ről a Fegyveresek kiáltásai.

– Tiszta a levegő!

Reese ott hortyog a fölöttem lévő ágyon. Byatt és én al-
szunk alul. Olyan szorosan simul hozzám, hogy hallom
a fogcsikorgatását, miközben álmodik. A hőség már elmúlt,
és most egymáshoz gömbölyödve, dzsekiben alszunk, telje-
sen felöltözve. A zsebembe nyúlva megtapogatom a töltényt,
érezem a fémfelület simaságát.

Röviddel azután hallottuk a hírt, hogy Welch kijelölte
a Fegyveresek első őrzőjének tagjait. És ők láttak valamit
a tetőről. Megoszlott a véleményük, hogy mi lehetett az –
egyikük szerint bizonytalan körvonalú és fényes volt, nagy-
jából úgy mozgott, mint egy ember, lassan és megfontoltan,
a társa szerint viszont embernek túlságosan méretes volt –
mindenesetre elég nagy lett a riadalom, ezért összecsoportosít-
ták a Fegyvereseket a második emelet legkisebb helyiségébe.
Megmutatták nekünk, hogyan kell szétszedni egy töltényt,
hogyan függetlenítsük magunkat a zsigeri félelemtől, és
nyeljük le a belőle kinyert puskaport, mintha méreg lenne –
már csak arra az esetre, ha a halált kell választanunk.

Vannak éjszakák, amikor azon töröm a fejem, mit is lát-
hattak ők ott és akkor. Könnyebbség számomra, hogy érez-
hetem a töltényhüvelyt a kezemben: biztonságérzetet ad,
akármilyen legyen is az, amit láttak, vagy amitől tartanak. Ma
éjjel azonban csak Monát látom – Monát, amint a fegyvert
fogja, olyan arckifejezéssel, mintha a fejéhez akarná szorí-
tani.

Raxter előtt nem is volt fegyver a kezemben. Tartottunk
ugyan egyet a házunkban, úgy érte, apám időnként haza-

hozta a szolgálati pisztolyát a Haditengerészetből, de mindig el is zárta. Byatt azonban sohasem látott még fegyvert korábban.

– Bostonból származom – magyarázta, miután Reese meg én elneveztük magunkat. – Ott nem szokás fegyvert tartani, mint itt nálatok.

Azért emlékszem erre, mert máskor nem is említette a szülővárosát. Sohasem hozta szóba beszélgetés közben úgy, ahogyan én szoktam előhozakodni Norfolkkal. Nem hiszem, hogy valaha is szenvedett honvágtyól. Itt, Raxterben nem tarthattuk magunknál a mobilunkat. Ha valaki haza akart telefonálni, sorba kellett állnia, hogy használhassa a vezetékes telefont az igazgatói irodában a délutáni szieszta idején. Byattet azonban nem láttam ott. Egyetlenegyszer sem.

Átfordulok, hogy lássam őt. Elnyúlva fekszik mellettem, és már el is szenderedett. Nekem hiányzott volna az otthonom, ha olyan családunk lett volna, mint az övé: előkelő származásúak és tehetősek voltak. De éppen ez a különbség kettőnk között. Byatt sohasem vágyott olyasmire, aminek híján volt.

– Hagyd abba, ne bámulj! – mordul rám, és megböki az oldalamat.

– Ne haragudj!

– Kiráz tőle a hideg!

De azért rákulcsolja a kisujját az enyémre, és ismét álomba merül.

Ezután nyilván engem is elnyomott az álom, mert nem emlékszem másra. Amikor felriadok, nagyokat pislogok, mert hallom a hajópadló nyikorgását. Byatt már nincs ott ve-

lem az emeletes ágyon. A küszöbnél áll, és becsukja az ajtót maga után, amikor bejön.

Elvben tilos elhagynunk a szobánkat az éjszaka folyamán. Még a folyosó végén található mosdót sem használhatjuk ilyenkor. A sötétség áthatolhatatlan. A Welch-féle takarodó szabályai szigorúak. Feltámaszkodok a könyökökre, de az árnyékban maradok, így biztosan nem vesz észre. Megáll az ágy végénél, aztán felkapaszkodik a létrán Reese-hez.

Egyikük sóhajt egyet. Hallom a zajokat, ahogy fészkelődnek. Reese világosszőke hajfonata lelóg az ágyról és lágyan himbálózik fölöttem. Egy madártoll puhaságával libben a levegőben, és halvány mintákat rajzol a mennyezetre.

– Hetty alszik? – kérdezi.

Nem tudom, miért, de lelassítom a lélegzetemet, nehogy észrevegyék, hogy hallom őket.

– Igen.

– Mi az?

– Semmi – feleli Byatt.

– Odakint jártál.

– Igen.

Zsigeri fájdalmat érzek. Miért nem vitt magával? És ezt miért éppen Reese-nek mondja el? Nem feltételeztem Byattról, hogy olyasmit fedez fel Reese-ben, ami belőlem hiányzik. Egyikük átfordul, valószínűleg Byatt az, és odabújik Reese-hez. Így szokott aludni. Amikor felébredek, rendszerint azon kapom, hogy a farmernadrágom zsebébe kapaszkodik.

– Hová mentél? – suttogja Reese.

– Sétáltam egyet.

Csakhogy megismerem a hazugságot a csengéséről. És kizártnak tartom, hogy vállalta a kockázatot, és kiszökött csak a séta kedvéért. Minden áldott reggel sétálunk épp eleget. Nem, biztosan titkolni próbál valamit, erről árulkodik a hangja. Rendszerint velem szokta megosztani a titkait. Mi változott meg mostanra?

Reese nem válaszol, Byatt pedig így folytatja:

- Welch elkapott visszafelé jövet.
- A francba!
- Nem gond. Csak a földszinten voltam, a folyosón.
- És mit mondtál neki?
- Azt, hogy nagyon fáj a fejem, és csak egy palack vízéért mentem le.

Reese ezüstpikkelyes kezével elhúzza a copfját. Látni vélem félig lehunytt szeme csillogását, állkapcsának konok feszülését. Bár lehet, hogy a sötét megnyugtatóan hat rá. Lehet, hogy képes teljesen ellazulni és megnyílni, amikor azt hiszi, nem látják.

Aznap találkoztam vele először, amikor megérkeztem ide, Raxterbe. Tizenhárom éves voltam akkor, de a mellem, a csípőm és a fogaim alapján nem néztem ki annyinak. Byatt-tel korábban is találkoztam már, éspedig a part és a sziget között közlekedő kompon, de az csak egy gyors és rövid ismerkedés volt. Ismerte önmagát és tudta, milyen lehetek én. Tökéletesen kiegészített engem. Reese másmilyen volt.

A zsbongó lépcsőjén üldögélt, egyenruhában, ami nagy volt rá. A térdzoknijai lecsúszva a bokája köré. Nem tudom, hogy már akkor is tartottak-e tőle a többiek, vagy később történhetett valami. Velem ellentétben talán jelentett nekik valamit az, hogy ő volt a gondnok lánya. Tény, hogy az évfolya-

munkra járó lányok mind a kandalló köré gyűltek, a lehető legtávolabb tőle.

Byatt és én elhaladtunk mellette, hogy csatlakozzunk a többiekhez. És mindennél elevenebben él bennem mindmáig az, ahogyan Reese nézett rám akkor: máris dühösen, perzselő tekintettel.

Ezt követően egy ideig semmi, de semmi sem történt hárunk között. Együtt voltunk az osztályban, és biccentettünk egymásnak olykor a folyosón, amikor zuhanyozni mentünk. Aztán Byattnek meg nekem szükségem volt egy harmadik társra a franciaóra készítenő feladathoz, és mivel Reese az osztály legjobbjai közé tartozott – miután néhány dolgozattal korábban sikerült megelőznie Byattet –, őt választottuk.

Ez minden. Reese attól fogva mellettünk ült vacsora közben, az iskolagyűléseken. És ha eszembe is jutott még, hogyan nézett rám az első napon, vagy az, hogy mindig összeszorult a gyomrom, valahányszor kimondta a nevem, most már ez sem zavart. És ez azóta sem változott. Ennél közelebb aligha fogok kerülni hozzá – fölöttem fekszik az emeletes ágyban, és bársonyos hangon beszélget valaki mással a sötétben.

– Mit gondolsz – kérdezte egy idő múlva –, rosszabbodni fog a helyzet?

Szinte hallom, hogy Byatt megvonja a vállát.

– Valószínűleg igen.

– Valószínűleg?

– Úgy értem, nem tudom – pontosít Byatt. – Hát persze. Rosszabbodik. De nem mindenkinek.

Szívdobbanásnyi csend. Aztán ismét az ő hangját hallom. Olyan halkán beszél, hogy hegyeznem kell a fületem.

– Idefigyelj, ha tudsz valamit... – Hallom Reese bakan-
csának súrlódását, miközben átfordul. – Menj le! – mondja.
– Leszorítás!

Néha eltűnődöm rajta, vajon más volt-e Reese az édes-
anyja távozása előtt. Vajon akkor könnyebben ki lehetett
jönni vele? De nem tudom elképzelni őt ennél közvetlenebb-
nek.

Mocorgok, amikor Byatt befekszik az ágyunkba, de úgy
teszek, mintha aludnék. Megfordulok, hogy neki hátat for-
dítva feküdjek. Gondolom, figyel még egy ideig, de hamaro-
san elalszik. Csak akkor követem a példáját, amikor pirkadni
kezd az ég alja.